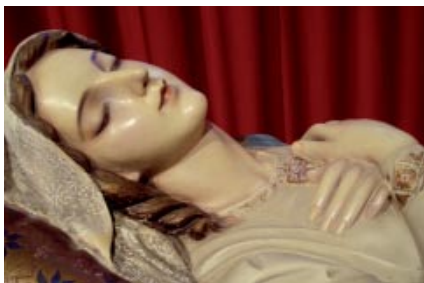

PARAULES DE VIDA

«Soc l'esclava del Senyor,
que es compleixin en mi
les teves paraules» (Lc 1,38)

Arreu del món els rosaris, pelegrinatges, milers de ciris encesos, el cant de l'Ave Maria, l'Àngelus, la salutació de l'àngel, «Déu vós salve, Maria», proclamen l'amor de totes les generacions a Maria, Mare i Verge i Assumpta al cel, que aquesta setmana celebrem. Maria és la nostra Mare. Crist ens la va donar des de la creu: «Digué a la mare: Dona, aquí tens el teu fill. Després digué al deixeble: Aquí tens la teva

mare» (Jn 19,26-27). Maria reflexa l'esperança i les aspiracions dels homes i dones de tots els temps. El seu «sí», elecció valenta, ens dona força per viure el nostre «sí» a Déu. Un «sí» que esdevé obediència fruit d'una reflexió recolzada en la confiança; fruit d'una visió de futur.

La Verge de la dormició del Solerás

Obediència no significa entrega passiva i servil de la nostra voluntat. Maria pregunta, dialoga, no acaba de comprendre però accepta complir l'anunci de Déu: ser Mare de Jesús; per tant, de l'Església; per tant, nostra. Obeir ve del llatí «ob-audire», significa escoltar mirant de front, fit a fit. Així feia Maria. A Canà, mirant al seu Fill, li demana el primer miracle; al peu de la Creu mira al seu Fill i li arrenca el nostre gran tresor: ser la nostra Mare; i, de fit a fit, mira al seu Fill quan arribà al cel després de complir les seves paraules.

Quan el cristià diu «sí» als ensenyaments del Papa no arracona la seva personalitat, sinó que la promou; no anul·la els seus talents sinó que els posa en escolta profunda, en diàleg, en discerniment i acceptació. Obediència suposa escoltar Déu que em parla, ara a través del Magisteri de l'Església, i acceptar. Obeir no és resignació sinó col·laboració. Com és la nostra obediència a l'Església? Com Maria, no ens acotentem acceptant sense més, sinó com una col·laboració, amb disponibilitat. Déu espera el nostre «sí». Massa vegades ens refugiem en lamentacions. Que la nostra resposta sempre sigui d'amor. Maria ens confirma que, mentre caminem a la terra, trobem el rostre de Déu en les nombroses mediacions dels rostres humans, i les seves paraules ens arriben a través del ressò de paraules humanes. És en aquestes circumstàncies quan entra en joc la nostra obediència i la nostra vida és allò que Déu ens proposa, el nostre «sí» serà un testimoni de fidelitat a l'anunci que Ell ens fa a través dels signes d'avui.

El «sí» de Maria també la va dur a una desobediència civil fugint a Egipte. De vegades, el nostre «sí» a Déu és un «no» a tantes fal·làcies, i doctrines contràries a Ell... Maria, pel seu «sí», ja ha fet el cim, és Assumpta al cel. El nostre «sí» ens porta a Maria complint la voluntat del Senyor.

† **Javier Salinas i Viñals**
Bisbe administrador apostòlic de Lleida

La Verge del Carme en processó
pels carrers de Lleida

La imatge de la Mare de Déu del Carme sortí un any més en processó pels carrers de la seva parròquia a Lleida. Fou a les 9 de la nit del 15 de juliol, vigília de la seva festa, envoltada pels infants de primera comunió i els seus feligresos i devots, així com diversos col·lectius d'immigrants: els ortodoxos romanesos, els romanesos catòlics, els hispanoamericans i el col·lectiu d'africans. La festa del Carme tingué com a colofó l'Eucaristia presidida pel bisbe Xavier Salinas.

Benet XVI nomena al bisbe
de Menorca Joan Piris per a
la seu episcopal de Lleida

El dia de la Mare de Déu del Carme, es donà a conèixer oficialment que el papa Benet XVI havia nomenat al fins ara bisbe de Menorca Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida. Alhora que s'anuncià la premsa de possessió per al diumenge 21 de setembre, festa de sant Mateu a la Catedral de Lleida.

Mons. Piris va néixer a Cullera, València, el 28 de setembre de 1939. Realitzà els seus estudis d'Humanitats i Filosofia i també de Teologia en el Seminari de València. Ordenat prevere el 21 de setembre de 1963, quatre anys després es llicencià en Pedagogia i inicia el doctorat en el Pontifici Ateneu Salesià de Roma (1968), on també es diploma en catequètica. El 1971 obté la Llicenciatura en Filosofia i Lletres, en la Universitat Literària de València.

Rector de diferents parròquies a València, fou vicari episcopal entre els anys 1988-96. Des de 1996 fins a 2001 va ser rector de la parròquia del Bon Pastor de València.

Va ser promotor a Espanya del moviment un Món Millor i director del Secre-

tariat diocesà i posteriorment delegat episcopal de Pastoral Familiar a València i entre el 1981-84, va ser director del Secretariat de la Subcomissió Família de la Comissió d'Apostolat Seglar de la CEE.

Mons. Piris és autor de diversos articles a revistes especialitzades sobre temes de Pastoral Familiar i Pastoral Urbana. Així mateix ha publicat diversos llibres: «Casar-se en la fe de Jesús», «Encuentros de preparación al matrimonio», «Para que tengan vida. Sugerencias de vida cristiana y propuestas pastorales».

Mons. Piris ha estat membre de les Comissions Episcopals de Pastoral i de Pastoral Social. Actualment és membre de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació social.

Fou ordenat bisbe de Menorca el 28 d'abril de 2001, substituint a l'actual bisbe emèrit Francesc Xavier Ciuraneta que havia estat nomenat bisbe de Lleida. Mons. Piris, substituirà al bisbe de Tortosa i fins ara administrador apostòlic de Lleida, Xavier Salinas; nomenat per exercir aquesta responsabilitat pastoral el 8 de març de 2007.

Festa de sant Roc a la seva capella
de Torregrossa

Dissabte 16 d'agost, la Confraria de Sant Roc de Torregrossa celebra la seva festa votada amb una Missa solemne a les 12 del migdia a la capella del sant, amb veneració de la seva relíquia i cant dels Goigs. Aquesta festa es remunta al 1748 «l'any del Miracle», quan el poble donà gràcies al sant per la seva intercessió en l'epidèmia de la pesta.

Festa patronal a la parròquia
de sant Llorenç màrtir de Lleida

Diumenge 10 d'agost, festa de sant Llorenç, diaca màrtir a Roma i fill d'Osca, la parròquia de Sant Llorenç de Lleida celebra la festa del seu titular amb una solemne Eucaristia a les 12.30 del migdia, presidida pel rector Mn. Antoni Porta, amb ofrena de flors al sant. A la celebració es convida especialment els diaques de la diòcesi.

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Jesús mana a Pere que vagi cap a ell caminant sobre l'aigua. Pintura de Tintoretto (1518-1594). National Gallery, Washington

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui benèit per sempre, amén.

▶ Evangelí segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiarar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu».

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó al Horeb, el monte de Dios, se metió en una cueva donde pasó la noche. El Señor le dijo: «Sal y ponte de pie en el monte ante el Señor. ¡El Señor va a pasar!» Vino un huracán tan violento que descuajaba los montes y hacía trizas las peñas delante del Señor; pero el Señor no estaba en el viento. Después del viento, vino un terremoto; pero el Señor no estaba en el terremoto. Después del terremoto, vino un fuego; pero el Señor no estaba en el fuego. Después del fuego, se oyó una brisa tenue; al sentirla, Elías se tapó el rostro con el manto, salió afuera y se puso en pie a la entrada de la cueva.

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante Él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo; mi conciencia, iluminada por el Espíritu Santo, me asegura que no miento. Siento una gran pena y un dolor incesante, en mi corazón, pues por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne, quisiera incluso ser un proscrito lejos de Cristo. Ellos descienden de Israel, fueron adoptados como hijos, tienen la presencia de Dios, la alianza, la ley, el culto y las promesas. Suyos son los patriarcas, de quienes, según la carne, nació el Mesías, el que está por encima de todo: Dios bendito por los siglos. Amén.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y, después de despedir a la gente, subió al monte a solas para orar. Llegada la noche, estaba allí solo. Mientras tanto, la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario.

De madrugada se les acercó Jesús, andando sobre el agua. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, pensando que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!» Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir hacia ti andando sobre el agua.» Él le dijo: «Ven.» Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua, acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame.» Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Qué poca fe! ¿Por qué has dudado?» En cuanto subieron a la barca, amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él, diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios.»

COMENTARI

El so d'un aire suau...

Elies està fugint de Jezabel que el vol matar. A l'Horeb es refugia en una cova per passar-hi la nit. I el Senyor li fa sentir la seva veu. Fa un parell de diumenges vèiem com Déu s'apareixia a Salomó en somnis, també de nit.

El profeta Elies ha de sortir fora de la cova, a la presència del Senyor, esperant que passi com li ha anunciat. Primer hi ha el vent fort, el terratrèmol i el foc. En altres passatges de la Bíblia són manifestacions diverses de Déu, totes mostrant la seva força i potència.

El vent huracanat, per exemple, fa naufragar el vaixell en què Jonàs fuig del Senyor. La història posterior és ben coneguda: la seva estada durant

tres dies dins el monstre marí, la posterior salvació i la conversió de Jonàs que compleix la missió encomanada. O el terratrèmol, imatge usada sovint als textos profètics per fer manifesta la força del Senyor o per significar el seu judici. O encara, el foc ens recorda la bardissa que no es consumia, on Déu es revelà a Moisès; o també la imatge del Sinaí fumejant de foc, lloc de l'al·liança.

Però en el nostre relat, Déu no hi és en tots aquests elements. Avui es manifesta en un ventijol suau. I Elies (el seu nom vol dir *el meu Déu és el Senyor*) el reconeix.

Déu que es manifesta en la calma, en la bonança, en l'aire suau.

Ho llegíem també a l'evangelí. Un nou episodi de nit. Jesús sol, pregant. Els deixebles a la barca amb dificultats per avançar a causa del fort vent en contra. Jesús que s'acosta caminant sobre les aigües. Primer la por dels deixebles, la gosadia i el dubte de Pere. Però un cop Jesús ha pujat a la barca, el vent cessa, torna la calma. I els deixebles el reconeixen, el confessen com a fill de Déu.

Déu, Jesús, que es manifesta en la tempesta, en el foc, però també en la nit, en la calma, en el ventijol suau... Estarem atents per reconèixer el Senyor que es vol manifestar?

Olga Nicolau

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ez 1,2-5.24-28c / Sl 148 / Mt 17,22-27 ■ **dimarts**: Ez 2,8-3,4 / Sl 118 / Mt 18,1-5.10.12-14 ■ **dimecres**: Ez 9,1-7;10,18-22 / Sl 112 / Mt 18,15-20 ■ **dijous**: Ez 12,1-12 / Sl 77 / Mt 18,2-19,1 □ **divendres**: Ap 11,19a; 12,1-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56 ■ **disabte**: Ez 18,1-10.13b.30-32 / Sl 50 / Mt 19,13-15 ■ **diumenge** vinent, XX durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Is 56,1.6-7 / Sl 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28.

EL ROSTRE DEL DÉU AMOR

Jesucrist, Senyor de tot i de tots

Creure és donar crèdit a la paraula de Jesús. Quan Pere es fia de la paraula del Mestre, pot caminar sobre l'aigua —que és com dir que pot vèncer el mal—; quan es refia de les pròpies forces, experimenta la feblesa humana i la victòria del mal sobre ell (evangeli d'avui).

Davant el Crist ha d'inclinar-se tot el que hi ha «al cel, a la terra i sota la terra». I tal com ho testimonia l'himne que cita sant Pau a *Fl* 2,6-11, «i tots els llavis reconguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare». Senyor, com hem dit altres vegades, és un títol diví, que els deixebles de Jesús li atribueixen en un brevíssim lapse de temps durant el cristianisme naixent.

Aquesta és la fe central de l'Església, ben testimoniada en el Nou Testament. El Pare va obrar amb força poderosa «en el Crist, quan el ressuscità d'entre els morts i el féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tota potència, autoritat, poder i sobirania, i per damunt de qualsevol altre nom que es pugui invo-

car, tant en el món present com en el futur» (*Ef* 1, 20-21).

En altres paraules: el féu Senyor de tot i de tots. És una realitat que els cristians no podem silenciar si no volem traïr el que Déu ens ha revelat. Que Jesucrist és Senyor vol dir que és la mesura de la veritat i de l'autenticitat de totes les realitats humanes, i, per tant —dit sigui de pas—, que hi cap l'objecció de consciència en les situacions que són contràries a la seva Paraula.

La senyoria de Crist es manifesta d'una manera màxima en el do de la vida a favor de la humanitat dalt de la creu. En ell, la senyoria s'identifica amb el fet de donar-se i amb el de servir humilment la humanitat. Per això ningú no ha de tenir por de deixar entrar Jesucrist en la seva vida; ni, si és una persona de bona voluntat, que entri en les vides dels altres.

Josep M. Soler, abat de Montserrat
(*Kyrie! El rostre del Déu amor*. PAM, 2006)

QUATRE SEGLES

El procés de beatificació de Sor Àngela Serafina Prat

Ran mateix de la mort de Sor Àngela Serafina (24 desembre de 1608), ben aviat començà a Barcelona (i arreu de Catalunya) una entusiasta veneració popular a la fundadora de les caputxines, especialment en ocasió del trasllat del cos, efectuat el 9 de maig de 1615 per manament del bisbe de Barcelona, Lluís Sans. Era tanta la veneració popular professada a la fundadora de les caputxines, que l'any 1640 el Consell de Cent de Barcelona, en plena Guerra de Separació, postulà la beatificació de Sor Àngela Serafina i es comprometé a pagar-ne les despeses. El procés s'inicià l'any 1665, i es prosseguí en diverses etapes, però sense arribar mai a prosperar, en part per raons polítiques i, principalment, per mor dels estralls i guerres que patí Catalunya. Amb tot, malgrat tantes guerres i revoltes, no faltà pas la tramesa de cartes postulatòries de diversos prelats, i àdhuc dels monarques hispans, adreçades al bisbe de Barcelona, tot insistint la prossecució de la causa.

Continuat el procés de beatificació amb moltes intermitències, restaria deturat durant molts anys a l'arxiu diocesà de Barcelona, fins que, de nou, fou prosseguït l'any 1902 per ordre del cardenal Casañas, sota l'animació del P. Josep de Calassanç de Manresa com a vicepostulador. L'any 1912 foren trameses a Roma totes les actes del procés i es nomenà el cardenal Vives i Tutó (caputxí) relator de la Causa de la Venerable Mare Serafina Prat, disposant de fer traduir les actes del procés a la llengua italiana, per tal de facilitar les tasques a les Congregacions romanes. Actualment, el procés es troba deturat a Roma com a causa històrica. Potser aquesta escaïença dels quatre segles del traspàs de la Mare Serafina seria una bona oportunitat per reprendre el procés...

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

ENTREVISTA

DAVID JOU

Ciència i fe, compatibles

Déu, cosmos, caos. *Horitzons del diàleg entre ciència i religió* (Ed. Viena) és el darrer treball del físic i poeta David Jou. És un llibre que aspira a ser intel·ligible i interessant per a un públic ampli. Sovint, el diàleg entre ciència i fe costa de fer arribar a tothom, però l'autor aconsegueix ser pedagògic i organitzat a l'hora d'aclarir les qüestions de què parla: combina les novetats de frontera amb la reflexió intemporal. David Jou és catedràtic de Física de la Matèria Condensada a la UAB i membre de l'Institut d'Estudis Catalans i del Patronat de la Fundació Joan Maragall. Paral·lelament a la seva activitat científica ha publicat una extensa obra poètica que destaca pel conreu de temes científics, religiosos i cívics.

Com viu la fe un científic?

La meua fe pertany a aquells estrats tan profunds d'humanitat, com respirar, pensar o morir, en què la dedicació a una disciplina intel·lectual o a una professió concreta és secundària. No he viscut contradiccions entre l'activitat científica i la vivència religiosa: sento Déu com la font de l'ésser del món i de la raó que ens permet anar-lo comprenent. Quines siguin les lleis concretes del món és un doll de sorpreses, però d'un nivell diferent que el de l'existència de Déu.

Realment, la ciència fa minvar l'experiència religiosa?

Filosòficament, no; psicològicament, sí. Qui mira amb molta atenció un aspecte concret i apassionat del món, perd de vista els altres aspectes. Els científics, per exemple, no destaquen pas per tenir una visió social, filosòfica, econòmica, política o artística especialment afinada. El mateix els passa amb el vessant religiós. Dedicuen molt temps a problemes molt concrets, i la subtilesa i la passió d'altres aspectes se'ls escapen.

Quin paper té la poesia en el diàleg ciència-fe?

La poesia té un paper essencial en la meua vida, i m'és un camp vastíssim d'expressió i reflexió. Resulta natural, doncs, que havent hagut de pensar sobre aquests temes, ho hagi fet, en part, a través de la concentració i intensitat de la poesia. El meu cas, però, és molt singular: és poc freqüent combinar creativament ciència i poesia, i gairebé únic afegir a això una vivència religiosa intensa.

Oscar Bardaji i Martín

Cómo aumentar la alegría...

Madre Teresa de Calcuta, en su biografía, cuenta: «Una vez pedí consejo a mi director espiritual acerca de mi vocación. Le dije: «¿Cómo puedo saber que Dios me llama y a qué me llama?» Me contestó:

—«Lo sabrás por tu felicidad interior... por tu alegría espiritual...

—Si te sientes contenta y feliz por la idea de que Dios te llama para que le sirvas a Él... y al prójimo... ésa será la prueba de tu vocación...

—No olvides que la alegría profunda del corazón..., el contento interior..., la felicidad espiritual... actúan como una especie de brújula que indica la senda que debemos seguir en la vida, y que uno debe seguirla, incluso cuando esa brújula... pudiera conducirnos por un camino sembrado de dificultades...»

—¿Cómo aumentar nuestra alegría? ¡Aumentando nuestro amor!

—¡Dime cómo amas..., cómo sirves..., a quiénes ayudas..., a quiénes te das... y sabrás: cómo es tu alegría, cómo es tu felicidad!

—Aristóteles enseñaba: «La alegría es el acompañamiento... del acto perfecto».

—Hemos aprendido a volar, a investigar las profundidades marinas... pero no hemos aprendido a descubrir dónde está, dónde se halla... la verdadera alegría.

—Los maestros espirituales enseñan que: «Sólo los que tienen un corazón puro, espiritualmente sano y saben darse... pueden poseer... la verdadera alegría».

J. M. Alimbau

SANTORAL

10. ✠ Diumenge XIX durant l'any. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proleta-ri; santa Astèria, vg. i mr.

11. Dilluns. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. Dimarts. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustiniana.

13. Dimecres. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs. Màrtirs claretians de Barbastre (1936); sant Cas-

sià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.

14. Dijous. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. ✠ Divendres. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. Dissabte. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei. Beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Conca de Barberà); sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

AGENDA

Commemoració del beat Josep M. Ros i Florensa als Torms.—El poble dels Torms commemora el diumenge 10 d'agost, a les 12.30 del migdia amb una Missa presidida pel rector Mn. Jordi Piñol, la festa anticipada del beat Josep M. Ros i Florensa, fill del poble i màrtir claretí a Barbastre.

Festa del beat Miquel Masip a Llardecans.—El dimecres 13 d'agost, a Llardecans, celebració de la festa del beat Miquel Masip, màrtir claretí a Barbastre i fill del poble. A les 7 de la tarda, al santuari-ermita de Loreto on es venera una quadre del beat, celebració d'una Missa commemorativa del seu martiri, presidida pel rector Mn. Josep M. Cebrià. Cloenda amb el cant dels Goigs i la veneració de la relíquia del beat Miquel Masip.

Festa del beat Josep M. Ormo a Almatret.—També Almatret celebrarà el dimecres 13 la festa del beat Josep M. Ormo, fill del poble i màrtir claretí a Barbastre, amb una Missa i la veneració de la seva relíquia.

Missa i processó de la Dormició de Maria a Llardecans.—Divendres 15, a les 12.30 a Llardecans, Missa en honor de l'Assumpció de la Mare de Déu patrona de la parròquia i del poble, presidida pel rector Mn. Josep M. Cebrià, amb exposició i veneració de la imatge de la Dormició de la Mare de Déu i tot seguit, per primera vegada, processó amb la imatge de la Dormició de Maria per l'interior del temple.

Festa patronal a 19 parròquies del bisbat.—Un total de 19 parròquies del bisbat de Lleida celebren el divendres 15 d'agost la festa en honor de la seva titular l'Assumpció de la Mare de Déu. Són les següents: Alcarràs, Torres de Segre, Sucs, Casteldans, El Cogul, Torregrossa, Les Borges Blanques, Puiggròs, El Soleràs, Maials, Sarroca de Lleida, Castelló de Farfanya, Almenar, Ivars de Noguera, Torre-serona, Vilanova de la Barca, El Pont de Suert, Sas i Coll.

Repic de les campanes de la Seu Vella en honor de l'Assumpció.—Divendres 15 d'agost, a les 12 del migdia, repic de les campanes de la Seu Vella de Lleida en honor de santa Maria Assumpta al Cel, patrona de l'antiga catedral i de la Catedral Nova, organitzat per la Confraria de Campaners de Catalunya.

Festa de sant Roc a Riupedrós.—Dissabte 16 d'agost, dia de sant Roc, a les 11.30 del matí celebració de la Missa a l'ermita de la Verge de Riupedrós, presidida pel rector Mn. Daniel Gómez.

A Lourdes amb el Papa.—L'arxiprestat de la Ribagorça i la parròquia del Pont de Suert, organitza un pelegrinatge a Lourdes el diumenge 14 i el dilluns 15 de setembre, amb ocasió de la vinguda del Papa Benet XVI, en l'Any Jubilar de les Aparicions. Programa: Diumenge 14, a les 2 de la tarda sortida de Lleida, a les 3 de Benavarri i a les 4.30 de Vilaller. A les 7 arribada a Lourdes i participació en el Rosari de Torxes i a les 11 a la Vetlla de Pregària. Dilluns 15, a les 9.30, assistència a la Missa presidida pel Papa Benet XVI i a les 12.30 sortida i retorn a Lleida. Informació i inscripcions, fins al 5 de setembre: Porteria del bisbat de Lleida o als telèfons: 973 690 012 o 609 778 538.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Eucaristia d'acomiadament del rector de les Borges Blanques Mn. Jaume Pons i de benvinguda a Mn. Carles Sanmartín

A l'igual que en altres parròquies de la diòcesi que en aquestes setmanes han viscut el relleu dels seus rectors després dels nomenaments efectuats darrerament pel Sr. Bisbe, també la parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu les Borges Blanques va acomiadar el passat 22 de juny al seu rector Mn. Jaume Pons.

Els catequistes i feligresos de les Borges, el consell parroquial i en definitiva tota la comunitat cristiana, va voler sumar-se al comiat de Mn. Jaume després d'estar al front de la parròquia en aquests darrers catorze anys, participant activament en la seva darrera Eucaristia com a rector de les Borges. Al finalitzar la celebració van testimoniar-li el seu agraïment i afecte amb l'obsequi d'un equip informàtic (ordinador portàtil, impressora i un canó de projecció) per a que li sigui una eina útil en el seu nou destí pastoral, la parròquia d'Almenar que li ha estat encomanada.

A més a més, els infants de catequesi i Primera Comunió li feren lliurament d'una composició artística de la pintora borgegna Carme Benet, amb la següent dedicatòria: *La comunitat cristiana i la ciutat de les Borges Blanques agraïm a mossèn Jaume Pons i Bosch el seu ministeri pastoral exercit en aquesta parròquia durant catorze anys i preguem Déu que beneixi tot el seu treball, amb fruits abundosos en bé de la nostra comunitat. Que santa Maria, Assumpta al Cel, intercedeixi pels nostres pastors i per nosaltres.* La dedicatòria reproduïx també el següent text de l'Evangeli de Sant Joan: *«No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre.» (Jn 15,16)*

Mn. Pons va rebre també un fort i espontani aplaudiment, expressió de l'afecte i estima dels qui han estat els seus feligresos i als que el rector agrai totes aquestes mostres d'afecte.

L'Eucaristia de comiat presidida per Mn. Jaume Pons, fou alhora de benvinguda al recentment nomenat Mn. Carles Sanmartín, que després d'haver estat sis anys com a missioner a Burkina Faso i havent retornat definitivament a Lleida, s'incorpora

de ple a la tasca pastoral diocesana amb el nomenament de rector de les Borges i La Floresta, on també es féu l'Eucaristia de comiat i de benvinguda.

El diumenge 6 de juliol, el relleu de rectors tingué lloc també a les 11 del matí a l'ermita-parròquia de Santa Maria de But-sènit, amb una Eucaristia concelebrada pel fins ara rector Mn. Jordi Pardell i per Mn. Daniel Turmno, secretari general del bisbat de Lleida i membre del Capítol catedral, que es farà càrrec com a rector d'aquesta parròquia l'Horta de Lleida.

Un grup de Carmelites Missioneres i joves de Corea visiten el santuari de Santa Teresina

El santuari-parròquia de Santa Teresina dels pares carmelites de Lleida, ha celebrat amb goig i amb una nombrosa participació de fidels i devots (uns 150 fidels han assistit tots els dies a l'Eucaristia de la Novena) la preparació i la festa en honor de la seva patrona la Mare de Déu del Carme. Festa que ha estat embolcallada amb la visita de diversos grups d'arreu de Catalunya que han vingut a Lleida per tal de venerar santa Teresina en el seu santuari, que ha esdevingut per a la diòcesi en un lloc de pelegrinatge.

En aquest sentit cal destacar que en els darrers mesos el santuari carmelita ha rebut, entre altres, a grups de pelegrins vinguts de Tarragona, dos en concret un d'ells de la parròquia de Sant Joan i també de poblacions tarragonines com Amposta, amb la seva parròquia de l'Assumpció i Cambrils. Totes dues poblacions tenen una arrelada i antiga devoció a la patrona de les Missions.

Cal destacar també la visita d'un grup de Carmelites Missioneres i joves de Corea del Sud, que a més a més de recórrer els llocs més significatius de la infància, joventut i maduresa del beat Francesc Palau, com la seva Casa Natal i la Cova a Aitona, van voler també pregar als peus de santa Teresina: «La fondària silenciosa de la seva fe es manifestà en la seva actitud de recolliment. I tots junts pregàrem per la fidelitat dels cristians d'ambdós països. És ben joïós constatar com les barres de la llengua o de la cultura desapareixen en la comunió d'una mateixa fe».

L'Apostolat de la Lectura col·labora amb la diòcesi de Carabayllo del Perú

L'Apostolat de la Lectura de la diòcesi de Lleida, que té la seva seu a la parròquia de Sant Pere de Lleida, segueix amb la tasca de promoció-humana i cristiana dels infants d'escoles de missions catòliques. Així, darrerament a través de Mn. Carles Sanmartín, ha fet arribar una col·laboració econòmica de 2.000 € a la parròquia de Santa Maria de la Providència de la diòcesi de Carabayllo (Perú), pel manteniment d'un col·legi amb menjador escolar per a 2.000 alumnes.

La Catedral exposarà el 15 d'agost la Mare de Déu de la Llitera

La Catedral de Lleida celebrarà el divendres 15 d'agost la festa de la seva titular santa Maria Assumpta en cos i ànima al cel.

Ho farà seguint una antiga tradició, amb l'exposició pública i solemne de l'anomenada «Verge del Llit» o «de la Llitera», imatge que representa la dormició de la Mare de Déu, obra de l'escultor Jaume Perelló. La Verge serà col·locada en la tarda de la vigília de la festa en el seu cadafal, per a ser traslladada als peus de l'altar Major de la Catedral, on romandrà exposada a la veneració dels fidels durant tot el dia de l'Assumpció.

L'acte central de la solemnitat serà la celebració de la Santa Missa a les 12 del migdia en honor de l'Assumpció de Maria, oficiada pels capitulars i cantada pel petit cor de la Catedral de Lleida. Tot seguit tindrà lloc per l'interior de les naus catedralícies la Processó de la Dormició de la Mare de Déu. La celebració de la Mare de Déu de la Llitera de la Catedral de Lleida té una tradició prou antiga de 511 anys. Fou l'any

1497 quan l'escultor Blai executà, per encàrrec del capítol catedral la primera imatge amb la qual es féu la primera processó, que sortint de la Seu Vella, va recórrer els carrers de la ciutat. L'any 1498 la processó era ja molt solemne, alhora que s'hi afegí per fer-la encara més lluïda, la representació del «Misteri de l'Assumpció», prou semblant al conegut Misteri d'Elx.

La processó de la Dormició o Sant Enterrament de Maria tingué continuïtat fins al 1931. En la postguerra, recuperat el culte de la Catedral Nova tornà a fer

se la processó però ja per l'interior del temple, sense sortir al carrer. La tradició s'estroncaria als anys 70 i no fou fins al 15 d'agost de l'any 2006, amb ocasió del 225 aniversari de la consagració de la Catedral Nova, en que tornà a recuperar-se, amb l'entusiasme dels fidels que de ben segur tornaran a omplir de nou la Catedral per venerar santa Maria en l'advocació tan lleidatana de «la Llitera».

Una antiga poesia del capellà i poeta Bonaventura Pelegrí, evoca amb vers la patrona de la Catedral. Recordem-la i fem-ne pregària:

*La tarda es calda
no es mou un bri
ni de marina,
ni de garbí.
Nostra Madona
dormida jeu
a la Llitera
de nostra Seu.*